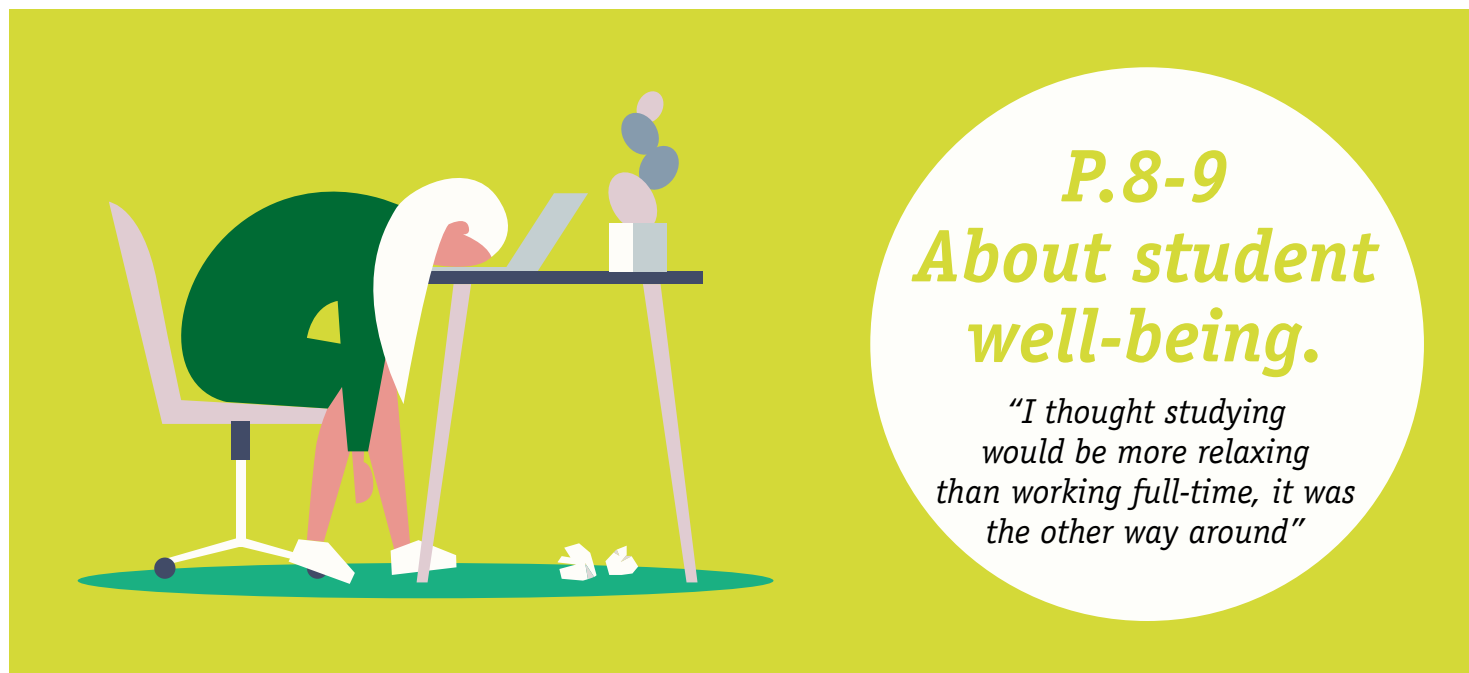

P.3
Het jaarlijkse ULV-hockey-toernooi.
Een glas bier in de ene hand, een hockeystick in de andere (of niet)

Foto: Loraine Bodewes

P.8-9
About student well-being.

"I thought studying would be more relaxing than working full-time, it was the other way around"

Illustration: archive Sphinx Debate Centre

Renteverhoging op studieschulden van de baan

De kogel is door de kerk: het wetsvoorstel om de rente op studieschulden te verhogen is definitief van tafel. Minister Van Engelshoven kreeg te weinig steun van de Eerste Kamer.

Met de kleinst mogelijke meerderheid stemde de Tweede Kamer vorig jaar in met het plan om de rente op studieschulden vanaf 2020 te verhogen. Het kabinet wilde de rente koppelen aan de 10-jaarsrente op staatsleningen waardoor oud-studenten met een gemiddelde lening (21 duizend euro) en een bovenmodaal inkomen dan zo'n 12 euro in de maand meer rente

zouden gaan betalen. Het plan moest de schatkist uiteindelijk zo'n 226 miljoen euro per jaar opleveren.

Maar de Eerste Kamer zag vorige week weinig in het wetsvoorstel van Van Engelshoven en vreesde voor de toegankelijkheid van het hoger onderwijs. Zelfs haar eigen D66-fractie en de eenmansfractie Duthler, die met haar stem een meerderheid kon voorkomen, waren niet overtuigd.

De minister nam haar wetsvoorstel mee terug voor beraadslaging in de ministerraad. Vandaag trekt ze haar wetsvoorstel in. "In de plenaire behandeling heb ik geconstateerd dat

hiervoor onvoldoende draagvlak is", schrijft ze in een verklaring.

De studentenvakbonden zijn blij met het nieuws. Tom van den Brink, voorzitter van het Interstedelijk Studenten Overleg: "Bijna een jaar lang gaven we forse kritiek, en deze is gehoord. Dit is een enorme overwinning voor studenten en de toegang tot onderwijs."

Voorzitter van de Landelijke Studentenvakbond, Carline van Breugel: "We hebben het afgelopen jaar heel hard gestreden tegen de renteverhoging. Nu dit is gelukt kunnen studenten opgelucht ademhalen."

HOP

Dope once again big winner in the student elections

Just like in all previous elections over the past four years, Dope is again the big winner. They have claimed no less than 25 of the total 47 seats and in doing so are represented in both the University Council and all faculty councils. Novum follows at a distance, with eight seats. Turnout among academic staff varied tremendously: the absolute low was at FHML, with 12.7 per cent, while at FASoS three quarters of the lecturers participated.

Dope's convincing win was due to the party's serious approach, believes Laurens Bierens, leader of the fraction in the University Council. "We are the only party with a board that works throughout the year on things like recruitment, communication and training. During an 'introduction weekend' all candidates, who can only be placed on the list after an interview, are trained for their duties as council member." During the coming year in the University Council, Bierens will focus on topics such as "more student-friendly priced sandwiches in the university cafeteria and a Student Portal app".

A striking newcomer among the students is climate party Climate Action Network; they won one seat in the University Council. The same was done by two single-person lists: Nathalie Dirks for the administrative and support staff and Jenny Schell for the academic staff. This rarely happens.

At the Faculty of Economics, one academic staff seat will remain empty for the next two years. There were only three candidates for four spaces. This mainly has to do with a lack of visibility, thinks faculty council chairperson Sanne Jongen (academic staff). "People don't really know what the faculty council actually does." Jongen intends to make increasing that visibility "a personal objective in the coming two years. I was thinking, for example, of posting short videos on social media about what we discussed and decided in meetings." The empty academic staff seat is unfortunate, because the administrative and support staff party will receive an extra seat from next year onwards in order to make the ratio between the two more representative.

A striking fact in the elections for FHML's faculty council was that again hardly any academic staff took the trouble to vote. The turnout rate among academic staff was a mere 12.7 per cent; in 2017, it was 13.6 per cent. How is that possible? "I think people are satisfied with how things are going," says council chairman Pim Dassen. "In addition, there was only one party to vote for and many people at the faculty primarily use their MUMC e-mail accounts. They often don't even know there are elections." The administrative and support staff did not have elections: they had the same number of candidates as there were seats. The students, on the other hand, turned out to a total of 33 per cent, which was above average (30 per cent).

Of all employees, the academic staff at FASoS were the most eager ones to vote. With a turnout of 75.1 per cent they were the only ones of their section to reach above 50 per cent. Two candidates ended with an equal number of votes. After drawing lots, the seat went to John Parkinson.

eng

Yuri Meesen

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek.

Slogans voor faculteiten

Noem het een vooroordeel, maar in de ogen van velen kijkt de gemiddelde student van de economie- of rechtenfaculteit nogal af van die van het University College Maastricht, psychologie of cultuur- en maatschappijwetenschappen. Op de Maastrichtse Facebookpagina Sharing is Caring werd dat beeld onlangs

bevestigd.

“Wat is het meest gebruikte woord, zin of motto van jouw faculteit?” luidde de vraag van een bezoeker. Er volgden allerlei suggesties en heel veel likes. Hierbij de leukste antwoorden:

“Have you tried mindfulness?” voor de psychologiefaculteit. En (doe alsof je als student in een onderwijsgroep zit en vijf minuten voor aanvang de hoeveelheid werk bespreekt): “I only read summaries. - Same. - Same. - Same.” UCM: “Are you going to the Foodbank tonight?” of “There’s food/beer in the common room.” En natuurlijk: “Everything will be ok.” De slogan heeft zelfs een plekje gekregen op de binnenplaats. Misschien ook een idee voor de School of Business and Economics, zo’n krachtig motto op de muur boven de ingang: “Money don’t sleep, so why should I.” Een inkoppertje: “It looks good on your CV” en “Is it exam-relevant?”

Voor juristen in spe geldt: “I’m going to appeal.” Blijkbaar ook typisch voor deze groep: “Is this lecture important?” en “I need coffee”.

De faculteit cultuur- en maatschappijwetenschappen komt ervan af met een kort en krachtig “Foucault”, of een langere: “Hey man, do you have a long paper?” Of deze, hintend op een eventueel miserabel carrièrepad: “Have you seen? McDonald’s is hiring.”

Vraag aan de burgemeester

“Lieve burgemeester Penn-Te Strake, mogen wij hier terras maken?” staat er op een blauw bord aan de zijkant van het pand van tapasrestaurant Que Pasa. Het verhaal erachter begint in 2015. Café De Tribunal, tegenover Que Pasa, krijgt een

terrasvergunning. Maar wanneer Que Pasa-eigenaar Michael Bosch er een aanvraag, wordt het verzoek afgewezen. Het probleem? De fietsstalling die op de plek van het gewenste terras staat kan volgens de gemeente niet worden verplaatst. Bosch stapt naar de rechter, die vindt dat hij een punt heeft, maar eerst het fietsplan van de gemeente moet afwachten waarin onder andere de fietsstallingen in heel Maastricht worden ingedeeld.

“Dat zou er eind 2018 komen, maar er is niets gebeurd.” Dus schreef Bosch opnieuw naar de gemeente. Met de vraag om hem in ieder geval een tijdelijke vergunning te verstrekken tot 2020, de nieuwe datum voor het fietsplan. “Dat is vijf weken geleden, volgens mij hebben ze zes weken om te antwoorden. Ik heb wel van mijn buurman gehoord dat iemand van de gemeente een kijkje zou komen nemen.”

Het bord aan de muur is bedoeld als ludiek extra zetje. “De burgemeester woont hier vlakbij, als ik in Wyck zat had ik het niet gedaan.”

Worstelvereniging Vindicat

Een kapot gebit, een snee in de neus, een lichte hersenschudding, een gebroken

arm en hersenletsel. Zie hier de resultaten van een reeks geweldsincidenten van de afgelopen twee jaar bij de Groningse studentenvereniging Vindicat. Een gemiddelde worstelvereniging is er niets bij.

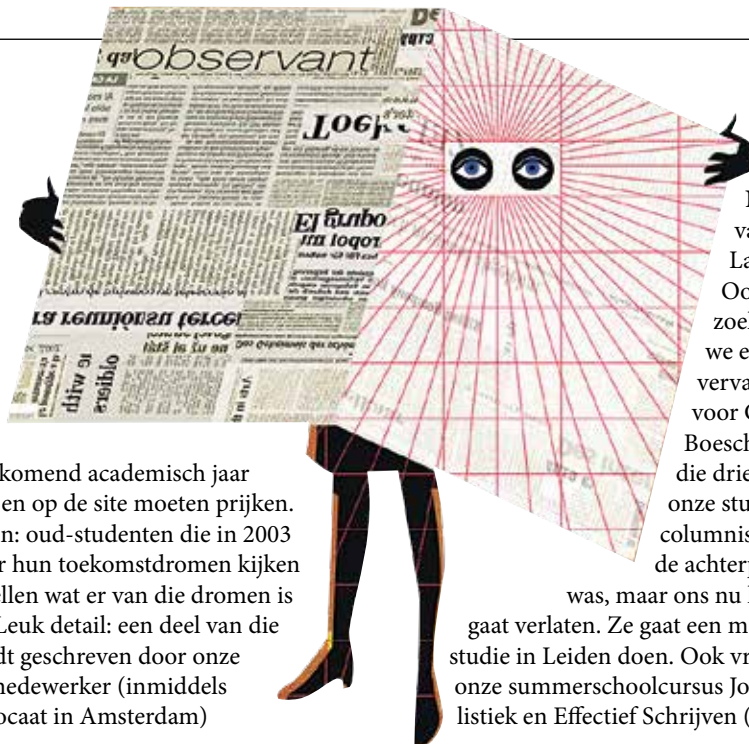
Voor een van deze incidenten is Vindicatlid Stijn Y. deze week veroordeeld. Het gaat om een voorval dat plaatsvond in december 2017 in het verenigingspand. Stijn trapte een medecorpslid en kreeg daarvoor zestig uur taakstraf, waarvan 30 voorwaardelijk. Daarnaast moet hij

verplicht een gedragscursus volgen over alcohol en geweld. Hij is geen onbekende voor justitie. Eerder werd hij volgens *Trouw* veroordeeld voor onder meer wildplassen en rijden zonder rijbewijs. Vindicat kan deze gedragscursussen wellicht beter zelf gaan aanbieden. Een ander corpslid, ook betrokken bij het incident, kreeg al in juli 2018 een soortgelijke cursus en negentig uur taakstraf (waarvan vijftig voorwaardelijk) opgelegd. Stijn is nu pas veroordeeld omdat zijn advocaat nieuwe getuigen wilde opvoeren.

Ik ben er niet helemaal bij

De zomer is in zicht en zoals ieder jaar zetten we de versnelling nog een tandje hoger. Mijn collega CF bereidt het eerstejaarsnummer voor dat we straks, tijdens de facultaire introductie eind augustus, aan de nieuwkomers zullen uitdelen. Twee Maastrichtse filmmakers komen op bezoek om te brainstormen over een kort filmpje (één minuut) waarin ze uitleggen wat *Observant* is, voor wie, in welke taal, enzovoort. Dat moet uiterlijk 3 oktober klaar zijn, want dan start een lezingenreeks over journalistiek – de Vlaamse oorlogsverslaggever Rudi Vranckx bijt het spits af - die we samen

met Studium Generale organiseren. Dit alles om ons veertigjarig bestaan te vieren. En dan zijn er de nieuwe series die het komend academisch jaar in onze krant en op de site moeten prijken. Ik noem er één: oud-studenten die in 2003 vertelden over hun toekomst dromen kijken terug en vertellen wat er van die dromen is uitgekomen. Leuk detail: een deel van die verhalen wordt geschreven door onze oud-studentmedewerker (inmiddels strafrechtadvocaat in Amsterdam)

Niels van der Laan. Ook zoeken we een vervanger voor Cato Boeschoten, die drie jaar onze student-columnist op de achterpagina

was, maar ons nu helaas gaat verlaten. Ze gaat een masterstudie in Leiden doen. Ook vraagt onze summerschoolcursus Journalistiek en Effectief Schrijven (eerste

twee weken van augustus) weer de nodige voorbereidingen.

Kortom: het zoemt hier op de redactie, maar ik ben er niet helemaal bij. Ik sta slechts met een been in het veld, want mijn vader is onverwachts overleden. En dat ongelooflijke feit doordeesem alles. Ik ben een trouwe fan kwijt, al haalde hij de laatste tijd *Observant* steeds minder vaak uit het cellofaan. Te bezet met zorgen, te moe, zeker nu ook zijn ogen zo hard achteruitgingen.

Dag pap.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie. Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Vragen aan gemeente over bouw proefdierencentrum

Waarom gaat de Universiteit Maastricht een nieuw proefdierencentrum bouwen, een investering van 22 miljoen euro? De Liberale Partij Maastricht heeft vragen gesteld aan het college van burgemeester en wethouders naar aanleiding van de aanvraag voor een bouwvergunning. Zondag 26 mei werd er in Maastricht door ruim honderd demonstranten ook al geprotesteerd tegen de komst van het zogeheten Biomedisch Centrum.

Als alles volgens plan verloopt zal het nieuwe proefdierencentrum in 2021 zijn deuren openen

in Randwijck. Het moet een flexibel ingericht gebouw worden volgens de Universiteit Maastricht, met laboratoria en dierenverblijven, voornamelijk voor muizen en ratten, dat kan worden aangepast als er in de toekomst minder dierproeven nodig zijn.

De huidige wetenschap kan nog niet zonder proefdieronderzoek, rechtvaardigt de UM haar besluit. "Het is nodig om de behandeling van ziektes als kanker en diabetes verder te verbeteren", stelt ze in haar persbericht.

Maar Kitty Nuyts van de Liberale Partij Maastricht heeft er haar vraagtekens bij. Nuyts schrijft

in haar brief aan het college van burgemeester en wethouders door "veel mensen benaderd" te zijn, "omdat dierproeven niet goed vallen". Is een nieuw dierproevencentrum "nog wel van deze tijd"?

Het is de vraag die ook menig demonstrant zich stelde tijdens de protestmars Stop BMC op zondag 26 mei in Maastricht. Op Plein 1992 sprak Frank Wassenberg, Tweede Kamerlid voor de Partij voor de Dieren, de menigte toe: "Ik ben geboren en getogen in Maastricht en normaal gesproken ben ik daar ontzettend trots op, maar vandaag schaam ik me kapot."

Nuyts wil antwoord op een lijst van vragen om "een compleet beeld" te krijgen. Zo vraagt ze zich af wanneer de universiteit verwacht dierproefvrij te zijn, wat de overwegingen zijn om verder in te zetten op proefdieren, en niet op alternatieve methoden en of het correct is dat de universiteit geen gebruik meer maakt van honden en katten. Ook wil ze weten welke dieren er onder worden gebracht, wat de afmeting is van hun verblijf en of er ook een buitenverblijf zal zijn.

Wendy Degens

ULV-beker voor Bon'Aparte en Pisi

Foto: Loraine Bodewes

Onafhankelijk damesdispuut Bon'Aparte en de heren van Circumflexdispuut Pisimopsantee zijn de winnaars van het 31^e Us Leef Vruike studentenhockeytoernooi. Verschillende disputen strijden traditioneel op Hemelvaartsdag (en de dag erna) tegen elkaar op de hockeyvelden van de Maastrichtse Hockey Club. Niet 32, maar veertig teams werden er deze keer samengesteld. Dit vanwege het grote

animo: maar liefst 112 disputen uit Maastricht en de rest van Nederland schreven zich in. "Wij nodigen Maastrichtse disputen uit en het is aan hen om een ander mee te nemen naar het ULV", vertelt Jasper Flachs, lid van organiserend dispuut Plutarchus (samen met damesdispuut Kokkepel). "Het verliep prima met veertig teams. Waarschijnlijk houden we er volgend jaar aan vast."

Na de Inkom is het ULV misschien wel het grootste studentenevenement van Maastricht. Volgens Flachs kwamen per dag zo'n 2600 bezoekers samen bij de Geusselt. Flachs: "Vorig jaar vierden we een lustrum, toen werd er een scootmobiel cadeau gedaan aan de winnaar, een ludieke actie." Dit jaar gingen Bon'Aparte en Pisimopsantee alleen met de ULV-beker naar huis. **WD**

TEFAF-beurzen

De leerstoel bestaat al sinds 2006, maar vanaf dit jaar kennen onderzoeksinstituut GROW en de TEFAF ook reisbeurzen toe aan jonge onderzoekers. Die kunnen daarmee onderzoek doen in het lab van de betreffende TEFAF-hoogleraar. "Dat is goed voor het CV van de onderzoekers, die daarmee tegelijk internationale ervaring opdoen", zegt Manon van Engeland, directeur van GROW. "En tegelijk verstevigen we de band met de gasthoogleraren. De meesten van hen zijn toch echt kanonnen op hun vakgebied."

De eerste twee beurzen gaan naar de GROW-promovendi Femke Ehlers en Nicky Beelen. Beiden vertrekken respectievelijk in september en januari 2020 naar het Oregon Health and Science University Knight Cancer Center, waar de huidige Tefaf-hoogleraar Lisa Coussens werkt. Ehlers en Beelen doen onderzoek naar borstkanker.

MT

Laatste
nieuws

op

observantonline.nl

Resit soon

Onderstaande email ontving ik van een student die voor de herkansingstoets was gezakt. "Hello, I was an (...) student from (...) in Maastricht. As I was not allowed to give (...) exam in February due to UM Card issues, this was my first attempt to write. accordingly I should be given an opportunity to write my exam for the second time ie. First Resit soon. I expect to write it in August as once told by (...). Kindly let me know soon sir. Thank you"

Deze student had bij de eerste toets zijn UM-kaart niet bij zich ("UM card issues") en was daarom door de surveillant weggestuurd. Voor de herkansing had hij een zware onvoldoende. De interpunctie en de spelfouten in de e-mail heb ik laten staan. Alleen alle mogelijke verwijzingen naar de identiteit van deze student

heb ik verwijderd en vervangen door (...). Buitenlandse studenten zijn er in verschillende soorten en maten. Duitse, Engelse, Amerikaanse en Canadese studenten werken veelal harder, zijn gemotiveerder en presteren

over het algemeen beter dan de meeste Nederlandse studenten. Dat geldt niet voor veel studenten uit niet-Angelsaksische landen van buiten de EU. Bij die studenten is het Engels vaak belabberd.

Dat is niet het enige probleem. Het hoger onderwijs in sommige landen buiten de EU, maar ook in een paar EU-landen, is behoorlijk corrupt. Diploma's zijn er te koop. Docenten vragen geld om studenten te laten slagen voor het tentamen. Omgekeerd verwachten studenten dat als ze betaald hebben, ze zullen slagen, ook al schrijven ze de grootst mogelijke onzin op tijdens het tentamen.

Veel van deze studenten kunnen het niveau van onze universiteit niet aan. Ze zijn niet in staat actief bij te dragen aan discussies in de onderwijsgroepen. Ze zijn gewend dat de docent vertelt wat ze moeten weten en tijdens het tentamen moeten reproduceren.

De gebrekkige Engelse taalvaardigheid vormt daarbij nog een extra obstakel. Daarmee duperen ze ook collega-studenten, want de leeropbrengst van het pgo-systeem is voor een belangrijk deel afhankelijk van de actieve deelname van alle studenten.

De bijdrage van deze groep aan ons onderwijs is gering. De belangrijkste reden om hen toch toe te laten is dat ze geld in het laatje brengen. Het collegegeld voor studenten van buiten de EU is immers een stuk hoger dan dat van EU-studenten. Maar door studenten toe te laten die ons niveau niet aan kunnen, corrumperen we onszelf.

Wim Groot,

Hoogleraar gezondheidseconomie
en hoogleraar evidence based education

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

“The cook is the pharmacologist of the future”

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Professor Aalt Bast wants to show that the dividing line between medicines, nutrition and poison are no longer current.

Ask Aalt Bast, professor Human Toxicology, in an e-mail about his dream research, and his fantasy practically runs amuck. It's supposed to, he says, imagination is crucial in science. “We actually test that in prospective students during their entrance interviews for University College in Venlo. With more or less the same question: what research would you like to do most? That is when you see some of them wonder, ‘what a strange question’. But I can tell you: if they don't have an answer that is not a plus. As a scientist, you should see opportunities, a problem, something you want to tackle.” Bast gives a warning beforehand, he is not

“It is healthier to eat an apple that has been sprayed with pesticides than not eat an apple at all. Our food is safer than ever before.”

dreaming of a small experiment but of something big and compelling. He wants to tear down the fences between medicines, nutrition and poison. “At the moment, they are three different worlds with their own legislation, professions and supervisors. But the overlapping area of the three is becoming greater.”

Food often serves as a replacement for medicines these days. The cook is the pharmacologist of the future, says Bast. “Take, for example, diabetes patients who no longer need to take any medication once they start eating healthier food, with more vegetables

and fruit. Or a tomato extract that keeps blood vessels flexible, which is good for circulation. The fibres in barley and oats that keep the cholesterol in check. I could go on and on.”

We are also discovering an increasing number of vegetable substances that appear to enhance the effectiveness of medicines. “Many people, for example, are insensitive to anti-inflammatory agents, such as corticosteroids used against asthma and rheumatism. But if you add vegetable colouring agents to them, the medicine often does work. The effect is spectacular; it is a godsend for many patients. But it puts the legislator in a tricky position, because of the old fences between medicine and non-medicine. The same applies to therapeutic herbs such as valerian or ginseng. Are they medicines or not?” The fences between poison and medicine are also far from evident. “If you administer poison in small quantities, it can strengthen the body's defence system. We refer to that as hormesis, which actually has nothing to do with homoeopathy. Ten years ago, as a scientist you were vilified if you even mentioned hormesis, today there are registered medicines against MS that work on the same principle.”

Hormesis would play a major role in his dream research. How quickly would the poison stop working? Would you have to kick-start the defence mechanism time and again? Could that also be achieved with natural substances? “I also want to know what exactly happens at the cell level and what the health effects are. Also, how can you determine those effects.”

Bast hopes that our view of poison will change and that we react less hysterically. Because it has been proven that 99.99 per cent of the poisons that we ingest are of a natural origin. “The poisons that humans add through pesticides constitute 0.01 per cent. So there is absolutely no need for us to be worried. It is healthier to eat an apple that has been sprayed with pesticides than not eat an apple at all. Our food is safer than ever before.”

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Check the website for an overview of this series

Wishful Thinking

Aalt Bast Photo: Joey Roberts

On Becoming a Father

My dad left when I was four and he has been absent from my life ever since. So growing up and dreaming of one day becoming a father myself, I always imagined that – unlike my father – I would be a loving, caring dad. A dad who was present. But my partner is now 33 weeks pregnant and I find myself struggling to be present as a father (and as a partner). My attention is all over the place. In between searching for the right daycare or building a crib, I have to prepare my classes, finish up articles, and attend endless meetings for an assortment of various projects that I am behind on. In the quest to be an active and involved dad, I restarted my Dutch course so that I can manage the day to day interactions required of a father living in the Netherlands. This means that in between birthing classes, checkups with the midwives, and visits to the hospital I am learning to conjugate irregular verbs, the rules for which seem to lack any sense or reason. In the high hopes of raising our newborn in a good neighborhood, my partner and I also just bought a new house, but this has turned out to be a monstrous endeavor as everything needs fixing or renovating. All the while, my aging mom and grandma are back in Japan trying to stay afloat on their own. While I try my best to be supportive of them from afar, I find myself not being there for them either. At the end of a yet another exhausting day with unfinished tasks leftover on my growing to do list, I finally get to lie down next to my partner and place my hands on her belly to feel our baby dance. In this precious moment of joyful, warm connection, I feel whole and I am right where I am supposed to be. But then I hear water gushing out from one of the broken pipes downstairs, flooding our garage with boxes of IKEA furniture yet to be constructed and I am distracted once again. These days, I find myself constantly floundering around and not being the ideal father that I always imagined I would be. Yet, there is hope derived from the feeling of unconditional love that pours out of me like water bursting out of a broken pipe. I have already developed this inexplicable urge to be over-protective of our son and I just know in my heart that I will never stop loving him, let alone abandon him.

Mark Kawakami,
assistant professor at the Faculty of Law

This column reflects the personal views of the author

Theatre on scientific stumbling blocks

*Science satire. Discussion theatre. That is how the play *The ConScience App* is characterised, which broaches the moral dilemmas in science. The theatre company will descend on Maastricht next Thursday.*

“O Lotte, another thing about the paper,” says postdoc Jeroen Dreef, who is supervising the PhD candidate. “Don’t forget to mention Roberto as co-author.”

Lotte: “Which Roberto?”

“Roberto from Leiden. Who else.”

“But he didn’t contribute anything.”

“He gave us his thoughts in the beginning.”

“Yes but ...”

“It helps maintain a good working relationship and who knows it might result in something for us in the future.”

Lotte throws her arms up in the air and is left bewildered.

The above is a scene from the performance *The ConScience App*, which was created by De Jonge Akademie and has been touring around the country since 2014. The idea is that this ‘science satire’ should move the debate about scientific integrity from the newspaper columns to the university shop floor. And to stimulate researchers to discuss the dilemmas in science.

Do you mainly quote articles that support your hypothesis? Do you opt for the statistical analysis that produces the most significant results? Is the publication about all the test subjects or only about the subgroup that eventually turned out to be the most special one? It often concerns the grey area of questionable research

practises.

There is not enough discussion about the subject, says professor Maurice Zeegers, scientific director of research institute Caphri and chairman of the Platform for Research Ethics and Integrity (see box). “Also because it is at times sensitive. What if your supervisor wants to be mentioned as one of the authors, even though he didn’t contribute at all.”

There are standards for this, says Natasja Reslow, secretary of the platform and former PhD candidate at the Faculty of Arts and Social Sciences. “Checking a text for grammatical errors is not enough to claim authorship.”

The matter is mainly an issue at the medical faculty, where many researchers are involved

in publications. Zeegers: “It will become even more difficult with interdisciplinary projects, where different scientific cultures may clash.”

The ConScience App is an initiative by the Platform for Research Ethics and Integrity and is partly organised by Studium Generale. *Observant* - in collaboration with Platform for Research Ethics and Integrity - is going to publish a series of articles on the dilemmas of researchers, after the summer.

Maurice Timmermans

*The play *The ConScience App* (in English), Thursday 6 June 18:00hrs.*

Theater aan het Vrijthof; Entrance is free

What is the Platform for Research Ethics and Integrity?

Promoting a healthy research culture at the UM. That is the aim of the Platform for Research Ethics and Integrity, which was founded in 2018. The platform differs from the other organisations in its positive point of departure: making scientists aware of pitfalls and dilemmas, and getting the discussion on the matter going.

For some time, PhD candidates have been able to approach a faculty confidential advisor in the case of conflicts with colleagues, just like every researcher can do with the UM confidential advisor. They will investigate whether the conflict has to do with scientific integrity. If so, this will be reported to the Scientific Integrity Commission (Commissie Wetenschappelijke Integriteit). The latter was set up in 2012 to investigate complaints concerning scientific misconduct. One of the reasons was the ‘Stapel case’.

University Library night-time opening not very popular

Entrance of The Student Hotel Photo: Observant

It’s three o’ clock at night. The German Moritz Brunner and the South African Saud Adam, both first-year students of International Business, are studying for their Finance exam in the lobby of The Student Hotel. For a time before and during the exam weeks, between 18 May until 10 June, this is the night-time opening facility for the University Library. Because

of neighbourhood protests, night-time opening was not possible at the city centre location of the University Library. They normally wouldn’t study so late, but “we underestimated the course,” says Brunner as he eats a take-away. They will stay for another hour, at the most.

“We don’t think that there will be a great rush,”

said University Library director Ingrid Wijk to *Observant* last month. That prospect appears to have been correct, aside from Brunner and Adam there are four other students swotting. Even last week, when it was busier, there were only about fifteen students revising, says the porter. “Most students leave at about one or half past one.”

YM

Photo: Loraine Bodewes

Anouk Broers – 22 – first-year research master's of Cognitive and Clinical Neuroscience – works on average 15 hours a week – earns €11 net per hour

“I am actually a jane-of-all-trades”

T.I.T.S., Dikke lul 3 bier, Lowlander IPA, tripel Karmeliet and various other craft beers are in the refrigerator at the bar of the Radium Boulders climbing hall. The bar is a match for any fancy bar. It has a hip, industrial style and everything is at hand: from draught beer to pizzas from a brick kiln to fresh coffee from a large luxurious coffee machine. “Two ice coffees, please,” says a father with his son Tom to Broers. “You are quick on the draw,” Broers laughs while she mixes a little coffee, ice cubes, some milk and hazelnut syrup in a glass. The ice coffee has only been on the menu since yesterday. “This was the first time I made one, but I think it went well.” Tom and his father give an affirmative nod. Broers: “Colleagues came up with the recipe yesterday and put it in our group chat. We had a workshop for the other coffees.” Manning the bar is only one of Broers’ tasks. “I am actually a jane-of-all-trades: I welcome

people, I occasionally wander through the hall, I process subscriptions and I ...” “I forgot my pass,” says a young girl of about ten. “What’s your name? Then I can have a look on the computer,” Broers answers. “I’ve checked you in, you can go climbing.” Normally, climbers check in by holding their personal pass up against the sensor, Broers explains. “When the light turns green, you can continue and if the light turns red, you most likely have an unpaid bill that you will first need to pay. Then you may go in. After checking in, the majority of the climbers grab a long spoon to take a sweet from the large jar beside the sensor. Especially the young climbers are quick to find the sweet jar, and not just once. “We started it and now we have to keep it going, we will never get rid of it again, ha-ha. It takes ten kilo a week.” A guy comes to the bar: “A grip is loose.” Broers goes into the kitchen and returns with

a drill to fasten the screw on the climbing grip. “That is also part of the job,” Broers says. Just like selling the special climbing shoes in the shop beside the bar. They can also be hired: sizes 29 up to 51 can be found on the rack at the other side of the bar. After a Bachelor’s in Utrecht, Broers - who is from Groningen - came to Maastricht for a Master’s of Cognitive and Clinical Neuroscience. It is her mother’s native town. Her grandmother, uncle and aunty still live here, but apart from them she didn’t know anyone here. To meet new people, she joined Maassac, Maastricht’s student climbing association, even though she had no climbing experience. Together with them she visited former rubber factory Radium for the first time, where the climbing hall is located. “The week after, she went back to talk to them about a job. I go climbing myself when it is quiet, because if I go when it’s busy, I spend

my time just chatting, ha-ha.” What makes it so much fun? “Climbing is a good workout, but also a very social sport. When someone is climbing, there is usually a group at the bottom puzzling along with you.” The social side seems to attract her most. Every customer who enters is greeted with “hey, how are you?” and every colleague gets a hug. “I practically live here and most of my colleagues are always here, even when they are not working. We officially close at 11 o’clock, but we usually stay for one hour longer.”

Yuri Meesen

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Check the website for an overview of this series

Eating with Eichholtz

Our favourite restaurant: *Rozemarijn*

Cook in kitchen Rozemarijn Photo: Loraine Bodewes

This is my last article about eating in Maastricht this academic year. To celebrate, I'm taking my favourite dining companion to our favourite restaurant. Mrs. Eichholtz and I are having dinner at Rozemarijn (Havenstraat). Rozemarijn is an ideal place for a quick and tasty lunch with a guest lecturer, for example. You're guaranteed to impress your guest with your choice of restaurant and you'll be back outside within an hour, so you can get back to work quickly. Today, though, Mrs. Eichholtz and I feel like having a long, lavish dinner.

Rozemarijn is celebrating its ten-year anniversary this year, in honour of which they're offering a ten-course special menu. This, of course, is very tempting, but we also have to consider our upcoming cycling holiday, so we choose half the calories: five courses. Then again, five courses are really seven

courses if you include the *amuse-gueule* and the *friandises* served with the coffee. In light of this, it's a good thing the staff don't automatically serve a basket of bread at the table, which would only encourage thoughtless eating that makes you lose your appetite by the third course.

Before the *amuse-gueule*, we receive other hors d'oeuvres to aid us in our menu choices. The pickled anchovy is simple, but its flavour is perfectly balanced between very mildly salty and tart. The most memorable of the hors d'oeuvres is the meringue made with boiled asparagus water and mascarpone

cream. It combines a slightly sweet asparagus flavour with a very pleasant mouthfeel. I choose the unconditional menu with a variety of fish and meat; Mrs. Eichholtz decides on fish. My starter is a modernized classic: steak tartare, but with piccalilli ice cream, caramelized red onion and barbecued celeriac. I'm very pleased with it, but my joy pales into insignificance compared to Mrs. Eichholtz's. She gets crab with coconut and passion fruit. This is a phenomenal combination, as it turns out: creamy, with the passion fruit providing a fresh contrast. It's a good start.

We were the first to sit down for dinner, but the restaurant has filled up by now and we're surrounded by an enjoyable wall of sound. It's clear that people come here to have fun, and do so.

The first downside presents itself during our second course. We both eat marinated tuna steak, which is delicious, with candied tomatoes – very juicy. Unfortunately, the tuna is served on a crispy puff pastry shell, sitting on vegetable puree. The puree is fine, but the pastry is too dry and completely negates the pleasant mouthfeel and taste of the other components of the dish.

Our third course, too, consists of fish: turbot with sea lavender, baby carrots and spring onion. The turbot is grilled to perfection, as are the vegetables. We're both very enthusiastic about the leek sauce that comes with it. Its slightly sweet flavour beautifully connects the flavours of the vegetables and the fish. It's a wonderful dish.

Up until this point, our dinners have followed the same coherent progression of flavour. This changes when the main courses come, though. Whereas mine is a next step in the crescendo of flavours, Mrs. Eichholtz's main course is somewhat of an anti-climax. I get variations of lamb: lamb loin, rack of lamb and stewed lamb, with green asparagus au gratin and a wonderful sauce with rosemary. It looks beautiful, the meat is perfect and the sauce is great. Everything combines well and the dish is truly the highlight of my meal so far. It's a stark contrast with Mrs. Eichholtz's lemon sole. It's not bad in itself, but compared to the turbot it's a step back in terms of taste intensity. It comes with a nice but slightly bland Gulpener beer sauce, and the potato and asparagus garnish is cold. The structure of the menu could be better. Fortunately, the dessert of strawberries, strawberry crêmeux and rhubarb jelly makes up for it. And when we're served mini lemon meringue pies with our coffee, we're both happy as clams at high tide.

After dinner, both of us are still as enthusiastic about Rozemarijn as we were when we sat down to eat. The competition in Maastricht among these types of restaurants is fierce, so Rozemarijn sets high standards for its kitchen and staff. Both are excellent: the atmosphere at the restaurant was great, the staff pleasant and the food fantastic. Fortunately, we'll be going back soon.

Piet Eichholtz

Check the website for an overview of this series

“I thought
studying would
be more relaxing
than working full-time,
it was the other way around”

Why is it that so many young people today feel stressed, anxious, depressed and burned out? Many have tried to find an answer. The panellists and the audience at the Sphinx debate about the topic, Wednesday 29 May at Lumière, took another stab at it. Their conclusion: structural changes have to be made at Maastricht University.

There is a strong culture of working (too) hard at Maastricht University, say three of the panellists, all of them students who have personal experience with mental health issues. “Overwork is validated, not respecting yourself is the norm,” says law student Giulia Frinzi.

Psychology student Nokhez Usama agrees. “There is more competition and comparison here than anywhere else I have lived. There is not enough time or space for you to be you. To find out who you are and what you want. There is also the issue of seeing a burnout as something of an achievement. If you haven’t had one before the age of 30, then what have you been doing? But it’s not normal.”

“I used to work at a bank, then made the choice to go back to university to study law,” says Saskia Stolk. “I thought studying would be more relaxing than working full-time. It was the other way around.” She thinks the university adds to this culture. “I will have an exam on Thursday afternoon and start two new courses on Monday morning. Only then am I given a list of what books to get. That gives me three days to buy the books, read parts of them and prepare for two new tutorial groups. The work is never done. There is no time to reflect. We never look back at our own achievements we just check something off the list. What we are losing is a sense of self-development.”

The women all think there’s a lack of support at the UM. “There is a six-week waiting list for a student psychologist,” says Frinzi. “That is a really long time to wait when you are not feeling well. And even then, a student psychologist can only take you so far. For help with more complex issues, you need to go to an off-campus psychologist. It’s not like in the UK, where I also studied, where they have plenty of in-house psychologists who offer free sessions.”

Petra Kai Kormendy, chaplain at Innbetween, thinks the university is changing. “But only slowly, it’s a mammoth. Now they are focusing more on prevention, on workshops and training.” She thinks more structural changes are necessary though. “Master’s programmes are overloaded. Why do students have to read so much? What’s the point of reading 600 pages? Read one article and really learn from that.”

The - by now well-known - clip is shown of Simon Sinek, author, motivational speaker and organizational consultant, in which he explains the problem of millennials in the work place. According to him, one of the reasons for all the burnouts is the fact that millennials were raised with the idea that they are special. This is not the case, say the people (a mixture of students, UM staff, recent graduates and people working in health care) present tonight. A student in the audience says: “We’re told we’re acting entitled, but I feel more that we need to be special in the eyes of the people around us. We get the chance to pursue things they never got. We have the chance so we have to grab it.”

“Because you are set up to win, you are expected to win,” says Frinzi. “I feel the reason that everybody is bragging about all the things they are doing, the reason that we – myself included – tie our self-worth to our achievements, is that there is no other generation that is so aware of how exchangeable we all are.”

Public health specialist Remco van de Pas agrees. “I work a lot with master’s students and the notion that they have a lot of opportunities is a false one. On the contrary, they are dealing with a lot of insecurities. A decent job is hard to find. We need to be more honest about that.”

In other words, talk to each other. “We feel alone and anxious, but it’s not just individuals that are overwhelmed,” says Van de Pas. “Societies, the planet: we’re all overheated. We should allow ourselves to take a step back.”

Cleo Freriks

Teacher or caretaker?

“What do you do when someone starts crying?”

“I know that most of the teaching and mentor staff finds it difficult when a student confronts them with an extremely emotional story. What do you do when someone starts crying? Should you give him a hug, offer a tissue?” It’s the question that Pia Harbers, student advisor at the Faculty of Arts and Social Sciences, drops in her ten-minute talk during EDLAB’s teach-meet last Tuesday afternoon. Staff from all UM faculties and service centres discuss the issue of student well-being and how it affects them.

“A lot of teachers can’t cope with those personal stories. Do you want to know them? Next week you have to grade his exam. And what makes it so difficult to be confronted with someone who is emotional?” Pia Harbers gives the answer herself: self-protection. “You may be scared that you get overwhelmed by emotions yourself, what happens when I start crying as well? Or do you think: ‘What does this person want from me?’ Do I have to make an exception to the protocol?” As one of the four speakers this afternoon, Harbers shares her personal views. “I started working at the faculty in 2002 and saw on a yearly basis 20 percent of all students with, most of the time, questions about academic struggles, how to deal with the amount of literature for example. Maybe twice a year, someone would come in with a fear of failure. Now, my colleague and I see 50 percent of the active students and between 25 and 30 percent of them report mental health issues. Of course, not all are very severe, but many of those are. So teaching and mentor staff are confronted with a lot more emotional problems. And they are not experts in it. The fact that you’re scared as a teacher, thinking you won’t do the right thing, afraid to make a situation worse: it’s okay, Harbers says. “Recognize your fears and accept them. But show the students compassion. Listen to their stories. And don’t try to solve issues or take over responsibility.”

The audience debates the tension between, on the one hand, being a teacher (teaching content, making sure someone gets his grades) and, on the other hand, being an advisor. It ends up with a broader question: is there too much pressure on passing a course? Shouldn’t there be much more focus on well-being, especially by teachers who know them best? As someone says: “Doesn’t the university want to deliver professionals who feel empowered? Shouldn’t *Bildung* also be part of its core business?”

“I’m not a psychologist, and there are a lot in the room, so I’m a bit nervous”, Oscar van den Wijngaard laughs. He is a project manager at the EDLAB and worked formerly as an academic advisor at University College Maastricht. “One aspect that I’m missing in the prevention issue is to provide students with control. Where do you feel that the source of control in your life comes from? Is it primarily internal, is it you who’s in the lead? Or is it more external? Do you feel ‘life is happening to

you?’ If that goes on for a long time, you run the risk of ending up with a burnout. Students have to provide meaning to what they’re doing.”

Van den Wijngaard sees students focusing on their career perspective, but that’s rather vague most of the time. The added value of academic advice by teachers, he emphasizes, is that they help to link intrinsic and extrinsic motivation. “The first one is harder to capture,” he admits. “What is the reason that a student is doing this programme?”

Wendy Degens

UM supports well-being

When it comes to what UM offers to students in terms of well-being, it’s quite a lot: peer and staff support, a yearly well-being week and a broader movement, a walk-in every Thursday morning for students for a quick psychological referral, individual appointments with UM psychologists, group training sessions and workshops about stress management and fear of failure among others. In September, there will probably be a communication plan, says UM psychologist Liesbeth Mouha in her speech, “so all students, but also teachers, know where to go”. At the same time, the Student Guidance team keeps on working to reduce the waiting time for individual appointments with UM psychologists, she says.

The aforementioned well-being movement, set up with a Comenius grant of 50 thousand euros by among others Petra Hurks, associate professor at the faculty of Psychology and Neurosciences, is a way to promote positive health by offering information and training to students during the year. One week a year, at the start of the second period, many faculties take up together and offer many extracurricular activities such as yoga lessons, lectures about resilience, food and sleep, the best way to study, et cetera. The main goal is creating awareness.

Eten met Eichholtz
Ons favoriete restaurant:
Rozemarijn

Kok van Rozemarijn Foto: Loraine Bodewes

Dit is het laatste verhaal over eten in Maastricht in dit academisch jaar, en om dat te vieren neem ik mijn favoriete tafelgenoot mee naar ons favoriete restaurant. Mevrouw Eichholtz en ik eten bij Rozemarijn, in de Havenstraat. Rozemarijn is een ideale plek om bijvoorbeeld snel en goed te gaan lunchen met een gastspreker. Je maakt als gastvrouw of -heer gegarandeerd indruk met je keus en je staat na een uur weer buiten, zodat je snel weer aan het werk kan. Maar omdat mevrouw Eichholtz en ik er echt zin in hebben, gaan we lekker lang en uitgebreid dineren.

Rozemarijn bestaat tien jaar en ze hebben ter ere daarvan een tien-gangen menu. Dat is natuurlijk heel verleidelijk, maar we moeten ook rekening houden met onze vakantieplannen op de fiets voor deze zomer, dus we kiezen

voor de helft van de calorieën: vijf gangen. Zeker ook omdat vijf gangen er eigenlijk zeven zijn met de *amuse-gueule* en de *friandises* bij de koffie. Wat dat betreft is het prettig dat niet meteen een mand brood op tafel wordt gezet,

want dat leidt alleen maar tot gedachteloos dooreten, waardoor je vanaf de derde gang eigenlijk geen honger meer hebt. Er zijn al hapjes vóór de amuse, om je te helpen bij het maken van je keus. De ingelegde

ansjovis is simpel, maar heeft een perfecte balans tussen heel zacht zout en friszuur. Van de amuses is vooral de merengue op basis van ingekookt asperge-vocht met mascarpone-crème memorabel. Die combineert een licht zoetige aspergesmaak met een heel prettig mondgevoel.

Ik kies het ongeclausuleerde menu met een afwisseling van vis en vlees, maar mevrouw Eichholtz besluit zich te beperken tot vis. Mijn voorgerecht is een gemoderniseerde klassiker: tartaar, maar dan met ijs van piccalilly, gekaramelliseerde rode ui en knolselderij van de barbecue. Daar ben ik heel blij mee, maar mijn blijdschap valt in het niet bij die van mevrouw Eichholtz. Zij krijgt krab met kokos en passievrucht en dat blijkt een fenomenale combinatie. Romig, met de passievrucht voor het frisse contrast. Het begin is goed. Wij waren de eersten die aan tafel gingen, maar ondertussen loopt het restaurant vol en zitten we in een gezellige *wall of sound*. Het is duidelijk dat de mensen hier komen om zich te amuseren en dat ook doen.

Het eerste minpuntje valt te melden in de tweede gang. We eten allebei gemarineerde tonijn en die is heerlijk, met gekonfijte tomaat. Echt een sap-bommetje. Maar helaas ligt de tonijn op een schijf krokant gebakken bladerdeeg bovenop een groentepuree. Die puree is prima, maar dat deeg is te droog en wat te dik en doet het prettige mondgevoel en de smaak van de overige onderdelen van het gerecht helemaal teniet.

Ook de derde gang bestaat uit vis voor ons beiden: tarbot met lamsoor, worteltjes en lente-ui. De tarbot komt van de grill en is perfect gegaard. En dat geldt ook voor de grote stukken groente. We zijn allebei ook heel enthousiast over de saus. Die is gemaakt van prei en de lichtzoete preismaak geeft een goede verbinding tussen de smaken van de groente en de vis. Dit is een heel mooi gerecht. Tot nu toe loopt ons diner synchroon en worden de smaken steeds voller. Maar bij de hoofdgerechten scheiden de wegen. Het mijne is een volgende stap in het crescendo van smaken, maar dat van mevrouw Eichholtz is een beetje een anticlimax. Ik krijg variaties van lam: lamsrug, lamsrack en een lekker stukje stoofvlees, met gegratineerde groene asperges en een geweldige saus met rozemarijn. Het ziet er mooi uit, het vlees is perfect gegaard en de saus is top. Het combineert allemaal perfect en vormt echt een hoogtepunt tot nu toe. En dat contrasteert nogal met de tongschar van mevrouw Eichholtz. Die is op zich niet verkeerd, maar vergeleken met de tarbot van de vorige gang een stapje terug in smaakintensiteit. De saus van Gulpenerbier is lekker, maar een beetje flauw en de garnituur van aardappel en asperge is koud. Die opbouw kan beter. Gelukkig maakt het dessert van aardbeien, aardbeien-cremeux en rabarbergelei alles weer goed. En als we bij de koffie nog een mini-taartje krijgen met citroen en merengue, zijn we allebei helemaal gelukkig.

Na afloop van het diner zijn we beiden nog even enthousiast over Rozemarijn als toen we aan tafel gingen. In het segment waarin Rozemarijn zich bevindt is de Maastrichtse concurrentie hevig, dus er worden hoge eisen gesteld aan de keuken en de bediening. En die zijn dan ook uitstekend: de sfeer was top, de bediening prettig en het eten geweldig. Gelukkig gaan we hier binnenkort weer eten.

Piet Eichholtz

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Oud-studentcolumnist *Observant* Anne Moraal schreef debuutroman

“Iets autobiografisch, dat wilde ik absoluut niet”

Als uitwisselingsstudent wilde ze naar Azië; het werd Zuid-Korea. “Ik zat in de buurt van Seoul, dicht bij de Noord-Koreaanse grens, daar ben ik ook een keertje naartoe geweest. Het was een cultuurschok. Die sfeer, een conflict dat al zo lang duurt, ze zijn daar nog steeds in staat van oorlog. Als dan op de dag dat je vertrekt ook nog eens de Noord-Koreaanse leider sterft, Kim Jong-Il, en het hele noorden in rouw is; ja, toen was mijn fascinatie wel getriggerd.” En nu ligt er dus een boek.

Anne Moraal Foto: Jan Willem Kaldenbach

Hoe gaat zoiets? Een oud-studentcolumnist van *Observant* stuurt een mailtje: ze heeft een roman geschreven. Anne Moraal (31), destijds student cultuurwetenschappen, nu eindredacteur van een VPRO-radioprogramma, schreef tussen 2012 en 2014 twee jaar lang de columns op de achterpagina. Tot ze weg ging bij de UM. Wauw, een roman? Bij een serieuze uitgeverij ook nog? Leuk, interessant, gaan we lezen natuurlijk. Zonder al te veel illusies, bij zo'n eersteling weet je het nooit, en de thematiek is niet bepaald sexy: Noord-Koreaanse meisje komt te werken in bizar Noord-Koreaanse restaurant in Amsterdam Osdorp. Boek mee op voorjaarsvakantie, en dan gebeurt het: het is verdomme nog goed ook. Goed geschreven, spannend, intrigerend, een ingenieuze verhaalstructuur, bij vlagen ontroerend. En, opmerkelijk voor een eerste roman: het is geen al dan niet verholten autobiografie. Anne Moraal aan de telefoon: “Nee, dat wilde ik juist absoluut niet, mijn eigen leven erin. Al die debuten waarin mensen door Amsterdam lopen en zichzelf proberen te vinden; ik heb er niets mee. Kijk, er zit natuurlijk altijd wel iets van jezelf in, maar wat je schrijft hoeft niet per se waar te zijn. Dit boek zit vol met afzonderlijke verhalen, het is ook een pleidooi voor fantasie.” De aanleiding was niettemin een krantenbericht. Eenmaal na haar uitwisselingsperiode terug in Nederland las ze een stukje in *Het Parool*: ergens achteraf in Osdorp werd een Noord-Koreaanse restaurant geopend, het enige in Europa, door twee Nederlanders met dezelfde naam. (Moraal heeft daar ‘Kleine Richard’ en ‘Grote Richard’ van gemaakt, de eerste een voormalig bordeelhoudster, de ander een niet al te snuggere mislukkeling. Wat eerst nog een komisch duo lijkt krijgt gaandeweg steeds grimmiger trekken.) Moraal: “Toen ik dat artikeltje las dacht ik: dit lijkt wel fictie. Maar het was echt, die zaak heeft een half jaar gedraaid. Het liet me niet los. Nu had ik in Maastricht al een minor *creative writing* gevolgd, en daarna een summerschool in dat vak in New York, dus ik besloot om er dan ook maar fictie van te *máken*. Vervolgens wilde ik het land ook bezoeken, ben meegegaan op zo'n vijfdaagse groepsreis waar je natuurlijk

niet de deprimerende ellende te zien krijgt, wel de volle stadions waar de mensen enthousiast klappen en dansen. Maar weet je, dan merk je ook wat zoiets met *jou* doet, dat je de neiging hebt om mee te klappen, met de groep mee te doen. Het beeld van Noord-Koreanen is altijd dat het allemaal nep is, dat de mensen een soort robots zijn. Dat *is* niet zo. Al die huilende mensen toen Kim Jong-Il stierf, dat kun je niet zomaar afdoen als onoprecht. Onze gids, je hebt daar alleen contact met gidsen, was een jonge vrouw die grapjes maakte dat ze maar niet aan de man kwam en dat haar moeder zich daarvoor schaamde. Heel gewoon, heel voorstelbaar allemaal.”

Ze is, zegt Anne Moraal, vooral geïnteresseerd in de binnenkant van mensen: wat zit er achter het masker? En koos in deze roman voor een land “waarvan je weet dat iedereen een masker draagt”.

Waar ze vervolgens vaardig mee speelt. Respectvol ook. Geen makkelijke karikaturen, hier worden serieuze mensen geportretteerd, mensen die ergens in geloven, hoe belachelijk wij westerlingen die leiderschapscultus ook vinden. De jonge hoofdpersoon, dochter van een professor wiens ontijdige dood haar de gelegenheid ontnemt om hem ooit nog trots te kunnen maken, wordt uitgekozen voor een belangrijk project dat de wereld het ware Noord-Korea zal laten zien: een restaurant in West-Europa, met inheemse gerechten, zang en dans. Dit alles ter meerdere eer en glorie van de Grote Leider. Dat het restaurant, in een voormalig buurtcentrum, een mislukking wordt laat zich raden. Dat de geïsoleerde crew de aansluiting mist met het botte Hollandse publiek, dat vooral frieten wil eten en op personeelsuitjes liever elkaar bepotelt dan te luisteren naar Noord-Koreaanse meisjes in klederdracht; het wordt zowel geestig als met veel invoelingsvermogen beschreven. Maar het regime is structureel achterdochtig. Na terugkomst in eigen land wordt de groep ondervraagd, verhoord alsof het misdadigers zijn, op de beproefde paranoïde toon die in dit soort staten gewoon is. Die verhoren vormen de ruggengraat van het boek, en geven het precies die dreiging mee die bij alle empathie toch ook het politieke kader vormt. Want het blijft natuurlijk wel Noord-Korea. Moraal is blij met alle positieve aandacht: “Ik kreeg een paar mooie recensies, een boekhandel met een aantal vestigingen in de randstad heeft er leuke plannen mee, de verkoop loopt zelfs boven verwachting. En ik ben bezig met een nieuw boek. Dat heeft iets te maken met Amerika, meer zeg ik niet, ik ga er later dit jaar heen voor onderzoek, naar Holland, Michigan. Ja, ik denk wel dat ik nu schrijver ben.” Dat laatste zegt ze per mail, voorzien van een knipoog-emoji.

Wammes Bos

Anne Moraal, *Honden huilen niet*. Lebowski Publishers, ISBN 9789048846252

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Canada of Nederland? Ik was in Canada op uitwisseling. Alles was nieuw, ik kende niemand en was een opener persoon dan normaal. Dat heeft iedereen die in de bekende uitwisselingsbubbel zit. In Canada ben je heel dicht bij de natuur, die geeft je een gevoel van vrijheid, de bewoonde wereld is snel ver weg. Dat is indrukwekkend. Maar als ik moet kiezen, kies ik voor Nederland. Hier zit mijn sociale netwerk, hier ken ik alles. Ik wil graag mijn master elders doen, maar ik hoef niet per se in het buitenland te gaan wonen.

Een lange afstandsrelatie is gedoemd te mislukken. Als je niet binnen een dag heen en weer kunt reizen wordt het moeilijk. Mijn vriendin Mara woont in Utrecht en dat gaat goed. Voor mezelf werkt deze constructie – zij in Utrecht, ik in Maastricht. Het maakt het makkelijker om mijn eigen ding te doen, dat heb ik nodig. Ik kan focussen op de dingen die er *nu* zijn, anders wordt het een chaos in mijn hoofd. Ik ben waar ik ben. In Maastricht studeer ik, ben ik voorzitter van Enactus, heb ik vrienden; in Utrecht ben ik bij Mara; in Breda ben ik bij mijn ouders.

Ik maak me geen zorgen over mijn tentamen. Ik heb over twee uur mijn tentamen wetenschapsfilosofie. Ik houd erg van dat vak, ik ben echt een denker. Ik heb er vertrouwen in dat ik het haal. Ik kan dat wel inschatten na drie jaar studie. Ik vind ook dat ik het moet halen, want ik heb er hard voor gewerkt. Ik ben sowieso tevreden met mezelf, welk cijfer ik straks ook krijg.

Ik kies voor een master filosofie. Nee, ik heb me ingeschreven voor Global Business and Sustainability in Rotterdam. Ik vind het geweldig om straks in een team te werken, als lid of als leider. Ik word er blij van als het lukt om met een groep iets voor elkaar te krijgen. Ik wil zeker niet alleen geld verdienen, ik wil voor iets werken dat groter is dan mezelf.

Je karakter in vijf woorden: gepassioneerd, ongestructureerd, sportief, zorgzaam, eerlijk en scherp. Scherp in de zin van dat ik dingen snel door heb. Ik wil mezelf niet ophemelen, sorry, maar het is wel zo. En scherp in de zin van meteen reageren op wat andere mensen zeggen, vaak op een wat negatieve manier. **Moeilijkste aan de liefde?** Leuke vraag. Daar kun je eindeloos over filosoferen. Maar als het over Mara gaat, dan is het moeilijkste de keuze tussen wat je zelf voelt en wilt, en wat je graag zou willen voelen. Het gaat om het gevecht tussen wat je zelf wilt en de ander gunt. Je hoopt dat die precies samenvallen, maar dat is vaak niet zo. We zijn nu drie jaar samen en leren enorm veel van elkaar. Mara is heel empathisch, door haar ben ik ook empathischer geworden, dat is mooi.

Ik ben een wedstrijdroeier. Nee, ik *was* een wedstrijdroeier. Ik houd van sport en ben in mijn eerste jaar lid van Saurus geworden. Je kiest voor een groep en hebt meteen een thuis. Ik kan iedereen aanraden om drie maanden aan topsport te doen. Je hoeft niet per se uit te blinken, maar het is goed om te ervaren hoever je komt als je keihard voor iets gaat. De vriendschappen die je sluit zijn uniek, net als de vertrouwensband die je opbouwt door samen te trainen en te lijden. We hebben niet gewonnen, maar hebben wel het maximale eruit gehaald.

Eén jaar wedstrijdroeien is genoeg. Ik wilde doorgaan, maar ben niet geselecteerd voor een tweede jaar. Achteraf ben ik daar dankbaar voor omdat het mijn leven en blik heeft verrijkt. Zo kwam ik bij Enactus terecht, een wereldwijde orga-

Naam: Tom van Mierlo (21, Breda) * **In het dagelijks leven:** derdejaars University

College Maastricht * **Burgerlijke staat:** sinds drie jaar samen met Mara

* **Woonplaats:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“
Moeilijkste aan de liefde?
Het gaat om het gevecht
tussen wat je zelf wilt en
de ander gunt
”

nisatie voor sociaal ondernemerschap - doel is het oplossen van een probleem, het gaat niet om persoonlijk gewin - waar zo'n zestigduizend studenten lid van zijn. Ik ben voorzitter van de Maastrichtse afdeling. Op 7 juni doen we mee aan de nationale competitie: iedere afdeling laat zien welke projecten hebben bijgedragen aan een beter wereld. Wij maken notebooks van eenzijdig bedrukt papier van de UM. Op de cover staan schetsen van studenten van de Jan van Eijck Akademie. We hebben dit jaar 850 notebooks verkocht, ze kosten 3 euro per stuk.

Mijn broer en ik zijn twee handen op een buik. Ik heb twee broers, Rik en Jan. Jan zit nog op de middelbare school en heeft er, net als ik vroeger, weinig zin in. Ik vond dat de middelbare school te veel om cijfers draaide, om output. Dat is zo leuk aan het UCM, nu ben ik intrinsiek gemotiveerd, ik studeer omdat ik het leuk vind. Iemand moet Jan aan zijn haren trekken en zeggen: 'Een 7,5 is niet goed hé?! Werk eens wat harder, dan vind je het leuker.' Rik studeert ook aan de UM, wij zijn het op

veel vlakken van het leven eens: we zitten politiek links van het midden, zijn allebei sportliefhebbers.

Praat jij wel eens met je huisdier? [Grinnikt] Het is niet zo dat ik mijn problemen met onze hond Tejo bespreek. Tejo is een Portugese straathond van een jaar of vijf. Hij woont bij mijn ouders, een hond past niet in een studentenleven, veel te druk en te weinig structuur.

Bij wie zou je backstage willen? Ik houd van muziek, maar ik heb nog nooit een eigen playlist op Spotify gemaakt. Ik vind veel leuk, maar weet er weinig van. Ik zou wel willen meelopen met Naomi Klein, de Canadese schrijfster, sociaal activist en filmmaker. Zij heeft onze manier van kijken naar klimaatverandering enorm beïnvloed. Ik zou haar graag een dag willen schaduwen, wauw, fantastisch.

Riki Janssen

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Film: Rocketman

Gebaseerd op een waargebeurde fantasie

Still uit Rocketman

Inhoud: De jonge Reginald Kenneth Dwight groeit op bij zijn tamelijk liefdeloze moeder Sheila (Bryce Dallas Howard). Vader Stanley (Steven MacKintosh) schittert vooral door afwezigheid en afstandelijkheid. Alleen bij zijn grootmoeder Ivy (Gemma Jones) kan de jonge Reggie iets van liefde vinden. Maar gelukkig is er de muziek waarin het eenzame jongetje zich verliest. Ook in de onzekere jaren als puber (Taron Egerton), waarin hij worstelt met zijn geaardheid, biedt de muziek soelaas. Als hij doorbreekt, verandert Reggie zijn naam in Elton John. De wereld lijkt aan de voeten te liggen van de verlegen zanger, die zijn schuchterheid camoufleert met buitenis-

sige outfits, excessief gedrag, en drugs en alcohol.

I'm still standing.

- Taron Egerton speelt uitstekend als Elton John en zingt ook nog eens - niet onverdienstelijk - alle liedjes zelf. Sowieso wordt er goed geacteerd.
- De Engelse regisseur Dexter Fletcher toont ons de wereld van een eenzaam mens, die houvast zoekt in de muziek, maar ook wegvlucht in de fantasie. Fletcher zet die vlucht ook voort in de vorm. *Rocketman* verschuift net zo gemakkelijk van een biopic, naar een hallucinerende droom, of naar een musical-

nummer. Daar waar *Bohemian Rhapsody* een overduidelijke muziekmusical is en daarmee een klassieke biopic, neigt *Rocketman* veel meer naar een musical te bestempelen.

- *Rocketman* is niet gebaseerd op een waar-gebeurd verhaal, maar op een waargebeurde fantasie.

I guess that's why they call it the blues.

- Hoeveel extravagantie kan een mens verdragen?

Slotoordeel: Ongetwijfeld zal *Bohemian Rhapsody* meer mensen raken maar alleen al

door de gekozen vorm is *Rocketman* veruit de gedurfdere en wellicht ook spannendere film. Ook om de homoseksualiteit en de gevolgen van verslaving vindt *Rocketman* duidelijk minder doekjes dan *Bohemian Rhapsody*.

In Rusland zijn sommige expliciete scènes eruitgeknipt. De film verveelt geen moment en achteraf besef je ineens hoeveel liedjes van Elton John regelrechte oorwurmen zijn. *I'm still standing* zat nog dagenlang in mijn hoofd.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

De kracht van zwakke verbanden

Vorige week werden we verrast door een mogelijke doorbraak in het medisch onderzoek. Voor het eerst is aangetoond dat een specifieke combinatie van genen immuun zou maken voor vormen van dementie. Waarschijnlijk omschrijf ik het niet goed, maar dat doet er niet toe voor wat ik wil beweren. In een Nederlands Academisch Ziekenhuis is door velen gewerkt aan een primeur voor de hele wereld. Op dezelfde dag lag in bijna geheel Nederland het openbaar verkeer plat door een staking over de pensioenen. Helaas ging het niet over de indexering van mijn pensioen. Ik moet echter toegeven dat de kwestie van verhoging van de zogenaamde AOW-leeftijd een belangrijkere zaak is. Vele Nederlanders willen niet later stoppen met werken dan op hun 67ste verjaardag. Even zo velen vinden dat zware arbeid - hoe ook vastgesteld - tot verlaging van de pensioendatum zou moeten leiden. De regering ziet dat niet zitten vanwege de hoge kosten van de voortschrijdende veroudering. Hoe verhouden zich enerzijds de omstandigheid dat sommige Nederlanders wellicht met succes bezig zijn

op termijn de duur van onze leeftijd te verlengen en te veraangenamen met anderzijds het streven van velen om de pensioenleeftijd

te fixeren en aan te passen aan de arbeidsbelasting?

Met de nieuwsgierigheid van de onderzoeker heb ik een aantal mensen die ik tegenkwam gevraagd of ze zich ook verbaasd hadden over deze tegenstelling in onze activiteiten. De respons was volledig onbegrip over wat ik bedoelde dan wel ergernis over mijn impliciete kritiek op medisch onderzoekers dan wel vakbondsleiders. Kortom, ik moest niet zo moeilijk doen. Ik was buitengewoon gelukkig met deze uitkomst. Al of niet bewust weet men dat al onze activiteiten en strevingen weinig samenhang vertonen. Zo is het niet onwaarschijnlijk dat de medisch onderzoekers ook vinden dat het zo niet kan met de AOW-leeftijd. En dat menige stakingsleider die avond nog zijn grootmoeder in een kleinschalig verpleeghuis moet bezoeken. Geringe integratie van de losse structuur waarin we leven maakt het ons mogelijk te doen en te laten wat wij zelf willen en wat anderen verwachten. Ook de politiek moet zich er niet in mengen anders dan stimulerend of grenzen stellend. Wij functioneren goed door de kracht van

onze vele, maar zwakke verbanden.

Een dag later dan de staking werden in Nederland alle *Chapters* van de Hells Angels verboden. Elders in Europa kreeg de Paus een Harley Davidson ten geschenke. *I rest my case.*

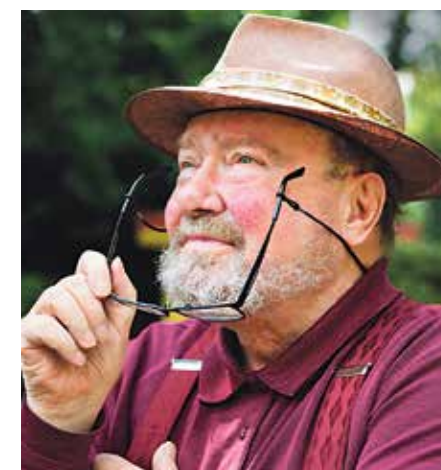

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Catharien

Kerkman, Hanneke Ramakers

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsen Erdogan,

Silvia Evers, Rense Hoekstra, Stephanie

Meeuwissen, Thomas Vaessen, George

Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Wim Groot,

Mark Kawakami, Hans Philipsen, Jan Salden,

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelander

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paarltsjes

iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

TRAVELPLAN?

RISKASSESSMENT+REQUIRED

SHOTS/MALARIATABS DR DE

BEER SPEC GLOBAL HEALTH

MAASTRICHTTRAVELCLINIC.NL

RABIES2=EURO124

ZEN MEDITATION DAY 23-6

zachterots-maastricht.nl

paarltsjes

QUIET MAASTRICHT zoekt jou! Ervaring opdoen in o.a. projectmanagement, relatiebeheer, bedrijfsprocessen en teambuilding? quiet-maastricht@quiet.nl

EUROBED MAASTRICHT:*beds-mattresses-boxsprings-bedlinen-duvets-pillows-and more!*BEST PRICE GUARANTEED in stock-delivery possible CHECK:WWW.EUROBED.NL

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl. Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paarltsjes te weigeren.

€ 3,00

€ 4,00

€ 5,00

€ 6,00

€ 7,00

€ 8,00

SUMMER SCHOOL

Opmerkingen van eerdere cursisten:

'veel meer zelfvertrouwen'
'leuke en veilige sfeer, veel geleerd'
'weet nu wat ik wil: schrijven'

JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Wil je beter leren schrijven? Ingewikkelde materie toegankelijk maken voor een breed publiek? Of kennismaken met de journalistiek? Kom naar de Maastricht Summerschool 'Journalistiek en effectief schrijven'.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschapsjournalistiek en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten. Een mooie inleiding in de journalistiek en effectief schrijven.

Wanneer:

5 tot en met 15 augustus 2019

Prijs:

€800

Meer informatie:

riki.janssen@maastrichtuniversity.nl

Inschrijven (tot 15 juli):

<https://maastricht.dreamapply.com>

 Maastricht University

Congratulations to everyone elected in the University and the Faculty Council, and thanks voters for participating!

For all election results: www.maastrichtuniversity.nl/elections

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

06-06, 10.00 u: Dhr. Patrick Gerhard, MSc..	21-06, 10.00 u: Dhr. Richard de Groot, MSc.
06-06, 12.00 u: Mw. Ruxandra E. Francu, MSc.	21-06, 12.00 u: Dhr. drs. Thomas H.P. Draak
06-06, 16.00 u: Mw. drs. Wilma J.P.G. Savelberg-Pasmans	21-06, 14.00 u: Dhr. Antonius M.W. van Stipdonk, MSc.
12-06, 12.00 u: Mw. Katharina Schmitte, MSc.	21-06, 16.30 u: Afscheidscollege Prof. dr. Emiel F.M. Wouters
13-06, 14.30 u: Inauguratie Prof. dr. Josephine C.A. Joordens	24-06, 14.00 u: Mw. Ana Luisa Gil Martínez Double Doctorate University of Murcia - UM
14-06, 10.00 u: Mw. Regina T. Krieger, MSc.	25-06, 10.00 u: Dhr. Andreas S. Rothgangel, MSc.
14-06, 12.00 u: Mw. Marin J. de Jong, MSc.	25-06, 12.00 u: Dhr. Daniel Brauman, MD
14-06, 14.00 u: Mw. Jolanda H.H.M. Friesen-Storms, MSc.	25-06, 14.00 u: Dhr. Robin Orthey, MSc. Double Doctorate University of Portsmouth - UM
14-06, 16.30 u: Inauguratie Prof. dr. Anne J. Roefs	26-06, 14.00 u: Mw. drs. Bernice J.A. Gulpers
17-06, 14.00 u: Mw. Catie Lott, MA	27-06, 12.00 u: Dhr. Bram P.I. Fleuren, MSc.
17-06, 16.00 u: Mw. Ana C. Calderon Ramirez, MSc.	27-06, 14.00 u: Mw. Sabine C.M. Daemen, MSc.
18-06, 12.00 u: Mw. Stefania Farace, MSc.	27-06, 16.00 u: Dhr. ir. Petrus R.E. Huntjens Double Doctorate Université of Bordeaux - UM
18-06, 14.00 u: Mw. Nicole M. Adams-Quackenbush, MSc.	28-06, 10.00 u: Dhr. Lukas Schilberg, MSc.
19-06, 14.00 u: Mw. Hilde C.J. Heggen, MSc. Double Doctorate Hasselt University - UM	28-06, 12.00 u: Mw. Inez Curfs
20-06, 10.00 u: Dhr. drs. Adam Szulewski	28-06, 12.45 u: Dhr. Enrico Fabris
20-06, 12.00 u: Mw. Anika Schumacher, MSc	28-06, 14.00 u: Mw. drs. Maria B.M. Neeleman
20-06, 14.00 u: Mw. Monica T.J. Schütten, MSc.	28-06, 16.30 u: Inauguratie Prof. dr. Jochen W.L. Cals
20-06, 15.45 u: Dhr. Camilo N. Carrillo Purin, MSc.	
20-06, 16.00 u: Dhr. Alexander M. Heinemann, MSc.	

Maastricht University

Interne vacatures

- **PhD candidate** MERLN Institute, Modeling life at the cell-matrix interface, FHML, 36-38 hours
Vacaturenummer: AT2018.210
- **Educational Policy Advisor** at the Policy Development and Quality Assurance Office, SBE, 30.4-38 hours
Vacaturenummer: AT2018.267
- **Vaardigheidsdocent** Information & Digital Skills, UB, 26.6-38 uur
Vacaturenummer: AT2019.189
- **Promovendus** bij FHML, School CAPHRI, vakgroep Health Services Research, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.190
- **Secretary** BISCI, Brightlands Institute for Supply Chain Innovation, SBE, 15.2 hours
Vacaturenummer: AT2019.192
- **Postdoctoral researcher**, "digital heritage" at the FASoS, Department of Society Studies, 30.4-32 hours
Vacaturenummer: AT2019.194
- **Junior Onderzoeker** bij het Research Centrum voor Onderwijs & Arbeidsmarkt (ROA), SBE, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.195
- **Researcher** (junior or postdoc level) for developing novel preclinical research platform, FHML, 38 hours
Vacaturenummer: AT2019.196
- **Educational Developer** (Lecturer) at the Department of Educational Research and Development, SBE, 38 hours
Vacaturenummer: AT2019.197
- **Assistant Professor** Supply Chain Management BISCI (tenure track), SBE, 38 hours
Vacaturenummer: AT2019.198
- **Huismeester**, UB, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.199
- **Medewerker Studentenadministratie** UM Student Desk SSC, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.200

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Ik, de lucht

Ik ben onrustig, al een hele tijd. Die onrust herken ik. Mijn geest gaat in hyperfocus. Elk pijntje, elke gedachte, elke angst wordt onder de loep genomen en beoordeeld door een stemmetje in mijn hoofd. Pijn op mijn borst? *Je bent ziek! Misschien ga je wel dood!* Een irritatie? *Dat moet je nu oplossen, anders zal je nooit meer comfortabel kunnen leven.* Boodschappen die te duur uitpakken? *Nu zal je voor altijd arm zijn.* De gedachten zijn ronduit vermoeiend, en nu ik ze opschrijf, duidelijk irrationeel. Maar hoe leer je jezelf, als je ondergedompeld wordt in een bad van onophoudend stromende gedachten, om tegen het hoofd te zeggen: "Hou op met denken, want jij klopt niet"?

De tastbare problemen die ik had zijn inmiddels opgelost. Geldzorgen, werkzorgen, familie- en vriendenzorgen. Het overzicht is terug. Toch lijkt het alsof de meeste onrust nu pas komt opzetten. Nu de dode, rotte bomen omgekapt en afgevoerd zijn, kan de wind pas echt gaan waaien. Ruimte betekent meer plaats voor chaos in mijn hoofd, net als aan het begin van de vakantie, wanneer ik opeens niet meer weet wat ik met mezelf aan moet. Wanneer de dagelijkse moetjes niet meer moeten, en het 'mogen' gepaard gaat met bang zijn. De zomer komt eraan. *Hoe ga je die twee maanden doorbrengen?! Ik ga werken. Dat ga je verschrikkelijk zwaar vinden.* Ik ga ook op vakantie. *En hoe ga je dat betalen?! Maar dan, met mijn piekerhoofd op het toppunt van kortsluiting, valt mijn oog op een blauw boekje naast mijn bed. Ik kreeg het van mijn moeder, die het liefdevol in mijn handen legde en zei dat ik het af en toe maar eens moest openslaan. Dat doe ik nu, en ik kijk naar een zonsondergang. De schrijver, Haemin Sunim, schrijft: *De ware aard van onze geest is als de lucht. Onze gedachten zijn als wolken, onze emoties als de bliksem, en de lucht accepteert ze allemaal. Hij kijkt toe hoe ze veranderen, maar de lucht blijft hetzelfde – helder, duidelijk, open.**

Er staat ook: *We lijden als we dingen uitstellen die we vandaag af moeten maken. Als je niet zeker weet of je iets zult doen, vraag je dan af of het een zware last zal zijn als je het niet doet.*

Ja, dat wordt een zware last, dus pak ik mijn laptop, en schrijf ik dit. En voor het eerst sinds tijden voel ik me opgelucht. Een opgeluchte lucht.

Cato Boeschoten

“We kregen het verwijt dat we obesitas aan het promoten waren”

Praeses MBP versus Praeses IFMSA

Sanne Donkers (24) vijfdejaars geneeskunde, is 'algemeen bestuurslid' van Medical Business Projects Maastricht

Anne Langermans (21), tweedejaars Biomedical Sciences, is voorzitter van de Maastrichtse afdeling van de International Federation of Medical Students' Associations

Aantal actieve leden: geen echte leden

Betekenis MBP: "Dat leg ik hieronder wel uit."

Aantal actieve leden: 100

Betekenis IFMSA: "De naam zegt het."

Ze heten Sanne en Anne, dus de namen rijmen al. Allebei ook nog FHML-student, en allebei bestuurders van organisaties waar niet iedereen van gehoord heeft. Dat Sanne Donkers hier zit is vooral te danken aan een collega MBP-bestuurslid dat uiterst hardnekkig lobbyde. Want MBP is niet een pure studentenorganisatie, heeft ook niet-studenten als bestuurders - zoals nu de voorzitter - en is dus strikt genomen geen kandidaat voor deze rubriek.

Donkers: "Ja, dat bestuurslid doet de marketing, dus daar kun je het van verwachten, haha! Zal ik het maar allemaal uitleggen dan?"

Om een lang verhaal kort te maken: Medical Business Projects is een landelijke stichting met afdelingen zoals (sinds 2016) die in Maastricht. Het doel: de werelden van artsen en zorgmanagers bij elkaar brengen. Donkers: "Ze spreken niet dezelfde taal, maar veel artsen worden uiteindelijk manager en in de studie geneeskunde komt het niet aan bod. Onderwerpen als financiering, allerlei regelingen."

En dus zijn er cursussen, trainingen, masterclasses, een summerschool en vooral ook projecten binnen ziekenhuizen.

Langermans: "Goed initiatief, vind ik, maar wat is de rol van studenten dan?"

Donkers: "Als in een ziekenhuis een probleem wordt gesignaleerd, wachttijden bij een poli bijvoorbeeld, of de organisatie van een afdeling loopt niet lekker, dan kan daar een onderzoeksproject van worden gemaakt waar je met een klein team van studenten aan werkt. Ook bedrijfskundestudenten bijvoorbeeld."

Wil jij dokter of liever manager worden?

Donkers: "Dat weet ik nog niet, maar ik wil er wel iets bij gaan doen straks, niet alleen dokter zijn. Het leuke is: ons bestuur bestaat deels uit studenten, deels uit afgestudeerden. Dus het is een bruggetje naar het werkende leven. Hoewel ik die brug eigenlijk al wel over ben, in de coschappen werk je al 40 of 50 uur."

Langermans: "Ja, dan sta je dus niet meer tot 's ochtends zes uur in de kroeg."

Tot zes uur..., de lol daarvan heb ik nooit begrepen.

Langermans: "Haha, wij ook niet, maar het gebeurt."

Ze vindt die MBP van Donkers interessant, zegt Langermans: "Zeker die leidinggevende kant, ik ben niet voor niets voorzitter. Dat ik dat in me heb, daar kwam ik achter door het pgo. Ik nam snel de leiding in een groep. Als het niet lekker loopt, wil ik ingrijpen. Ik vind het leuk, en het wordt gewaardeerd, merk ik."

Ze twijfelde over geneeskunde, maar het werd biomedische wetenschappen. "want ik ben van het waarom waarom waarom. Hoe zit de mens in

elkaar, de onderzoekskant dus. Intussen neig ik ook naar de managementkant, ik denk dat ik daar een master in ga doen."

Haar IFMSA ("mensen moeten maar even op de website kijken") organiseert allerlei meer of minder idealistische projecten - rond vluchtelingen, orgaandonatie, mensenrechten -, die deels internationaal, deels landelijk en deels ook plaatselijk worden opgezet. "Zoals de *Healthy Fashion Show*, dat is alleen in Maastricht, jaarlijks, op de Markt. Dan hebben we een podium, met een band, en modellen met *lipodeem...*"

Met wat?? Hoe schrijf je dat? Met o, of oe?

Langermans: "O, dat weet ik niet. Die mensen hebben vetophopingen op hun benen of rond de heupen bijvoorbeeld. Het vet verspreidt zich niet over het lijf, daar kun je niks aan doen."

Sanne, als vijfdejaars geneeskunde zou jij...

Donkers slaat haar ogen ten hemel: "Ik weet het niet hoor, ben het nooit tegengekomen..."

(Dan achteraf maar googelen: *lipodeem* dus. Met oe.)

Langermans: "Het motto is: *een beetje kont is ook gezond*. Maar ja, toen kregen we het verwijt dat we obesitas aan het promoten waren. Dus dat

zeggen we er nu expliciet bij: we promoten geen obesitas, ons gaat het erom dat je je lekker in je vel kunt voelen, dat je jezelf accepteert."

Ze doen allerlei projecten, veel ook met kinderen. Het *Teddy Bear Hospital* waar kinderen met hun 'zieke' knuffels naar een namaakziekenhuis komen en studenten als dokter de 'patiëntjes' onderzoeken. Of de *Berendokter*, waar zieke kinderen zelf dokter spelen voor hun speelgoedbeest.

Donkers: "Daar heb ik wel eens aan meegedaan. Met een witte jas en een stethoscoop. Ik vind kinderen leuk, en je maakt het minder eng voor ze, iemand in dokterskleren."

Langermans: "Ja, dat is ook een doel ervan. Ik merk wel dat die kinderen de meeste impact op me hebben. Dan heeft het knuffelbeertje kanker, zegt zo'n kind, je vraagt verder en krijgt een heel verhaal over iemand met kanker in de familie. Dat je bij zoiets een rol speelt doet me meer dan andere onderdelen van dit werk bij IFMSA. Kijk, een sponsor binnenhalen, dat is mooi, een schouderklopje voor mezelf, het voelt als een overwinning. Dat met die kinderen noem ik geen overwinning. Dat gaat dieper."

Wammes Bos

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl
Foto: Joey Roberts

